

нина — пепелянката. Ако вие прѣсилите отврѣщението си къмъ змийската фигура на смока и се запознаете по-отблизо съ него, то, може би, вашето мнѣние за него ще се промѣни съвсѣмъ.

Смокътъ живѣе почти по цѣлия Балкански полуостровъ въ гориститѣ и голитѣ мѣста; но всѣкога, той гледа да се засели по брѣговетѣ на рѣкитѣ, язоветѣ и езерата, по блатиститѣ полета, по градинитѣ, а рѣдко покрай жилищата на човѣка. Около човѣка той се заселва рѣдко само за това, защото много се бои отъ него, макаръ удобността, топлината и изобилната храна да го привличатъ къмъ жилищата на хората.

Тукъ нему е угодно и топло, както и на другитѣ домашни животни. Смоктъ обича да яде малкитѣ животинки: мишкитѣ, патенцата, малкитѣ птиченца, които си правятъ гнѣздата по земята, а най-много жабитѣ. Въ нашитѣ дворове мишки — колкото искашъ, въ градинитѣ, по брѣговетѣ на рѣкитѣ — жаби много, но мишкитѣ и жабитѣ не биха могли да привлѣкатъ смока къмъ човѣшкото жилище; тукъ го привлича него по-вече топлината. Като се промъкне въ двора, смоктъ се заселва обикновено подъ подоветѣ на конюшнитѣ и оборитѣ, или около торнитѣ купища. Торътъ, както е извѣстно, и въ най-студеното врѣме запазва топлина, защото въ него става постоянна ферментация. Имено тая топлина привлича смока.

Крѣвътъ на смока, както и на всички змии, е студена. Ето защо, като настѣпятъ есеннитѣ и зимни студове, той, за да не прѣмръзне, скрива се въ дупкитѣ на различнитѣ животинки, влиза въ хралупитѣ и подъ коренитѣ на дърветата или пъкъ се зарива въ гниющитѣ опадали листа. Но